

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ, весело.

Искамъ да не мислѣ вече на това. — Алфонсе, оставете мя да свърших работѣ-тѣ по воля-та си!

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Нѣ тѣзи трѣба да ся свърши по моя-та воля.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Нѣ най-послѣ, мой Алфонсе, нѣмате никакво право да убиете този момѣкъ.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Ами честно-то слово кое-то дадохъ? клетвата на единъ царь е света.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Това може да ся каже на народа; нѣ помежду ни, Алфонсе, то друго, Святой Отець бѣше ся обѣщаль на Карль VIII да остави живъ Зизими. Между туй той го погуби. Господинъ Валентина бѣше далъ честно слово да бѣде въ залогъ на сѣщый царь, между туй Валентина избѣгна отъ французскый станъ щомъ намѣри згоденъ случай. Вы, тѣй сѣщо, бѣхте ся обѣщали на Петручи да му дадете Сиень. Направихте ли това? Хе! исторія-та е пълна съ такыва нѣща. Ни единъ царь, ни единъ народъ не бы сѣществуваль единъ день, ако да си изпълнявахъ клетвы-тѣ. Помежду ны, донъ Алфонсе, клетва не е нужна, освѣнъ когато нѣма други способъ.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Между туй, Дона Люкреция, една клетва....

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Не ми давайте такыва оправданія. Азъ не съмъ безумна. Кажете ми по-скоро, мой Алфонсе, дру-